

най-лютия си враг, Хорацио,

отколкото да видя тоя ден!

Баща си - мисля, виждам аз баща си...

ХОРАЦИО- Но где, о принце?

ХАМЛЕТ- - В своя поглед, мой
Хорацио.

ХОРАЦИО- Аз съм го виждал нявга -
достоеен крал бе той.

ХАМЛЕТ- Той беше мъж -
дотолюк съвършен, че аз едва ли
друг като него някога ще видя.

ХОРАЦИО- Аз мисля, принце, снощи го видях.

ХАМЛЕТ- Видя? Кого?

ХОРАЦИО- Баща ви - краля, принце.

ХАМЛЕТ- Баща ми - краля?

ХОРАЦИО- Успокойте, принце,
учудването си на време; чуйте
внимателно какво ще ви разкажа -
едно същинско чудо! - и което
ще потвърдят и тия господа.

ХАМЛЕТ- За бога, разкажете ми.

ХОРАЦИО- Две ноци
Бернардо и Марцел, като стояли
по ред на стража - там видели сянка,
прилична на баща ви по лице;
всред глухата пустиня на нощта;
явил се призрак, цял въоръжен,